

μ. κ. Καζαν
Στυλιόπουλος

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΝΔΡ. ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ - ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 30

ΧΑΛΚΙΣ, ΜΑΪΟΣ 1942

Α Ν Ο Ι Ξ Ι Σ

Ἄνσταση, στίς βλαγιές καί στόν κάμπο. Μυνήματα γιορτῆς καί ὀμορφιές σέ κάθε μας βῆμα.

Ἴδια δέησις στόν δημιουργό ἀπ' τόν ἀνθόκεσμο καί λυγίζουνε τὰ κλωνιά στ' ἀεράκι σάν σέ προσευχή.

Ἀνοίγει τὸ κάθε λουλούδι τὰ πέταλά του γιὰ νὰ δεχθῆ τὴ σφῆκα καί τὴ μέλισσα, κι' ὅλα ρουφουῦν ἀχόρταγα τὴ δροσιὰ καί τὸν ἥλιο.

Ἄνοιξις. Ἄνοιξις.

Καί ὅμως δὲν εἶδαμε πῶς ἦλθε καί ἂν φεύγει. Δὲν νοιώσαμε τὴ χαρὰ πού μας κύκλωσε καί τὸ χορὸ πού στήθηκε γύρω μας

Τὰ φτερα μας βαρεῖα γιὰ καινούργια ξανοίγματα.

Ἀπέβαλε ἡ ζωὴ μας τὴ χαρὰ κι' ὁ νοῦς φερτώθη καινούργιες σκέψεις καί μέριμνες. Τῶν πουλιῶν τὰ τραγεῦδια μοιάζουν μὲ θρῆνο.

Φουρτούνες τὰ προβλήματα πού καρτεροῦν τὴ λύσι,

ἀντίλαλοι τρομαχτικοὶ φθάνουν κοντὰ μας, λαχτάρεις καί πόνοι, σβυσμένα τὰ ὄνειρα πού μᾶς λυκνίζαν, σπασμένα, τὰ ξάρτια.

Τίποτε ἀπὸ τῆς Πανδώρας τὸ κουτί, βαρὺ τὸ σκοτάδι ἐπάνω μας, καί αἵματα, λίμνες μεγάλες π' ἀφήνουν κηλίδες στ' ἀχνάρια μας, ὡς Ἐρινύες ταράζουν τὴ γαλήνη καί γεννοῦνε φαντάσματα.

Δὲν βλέπουμε παρὰ σκιές νὰ διαβαίνουν, χωρὶς σκοπὸ καί κατεύθυνσι. Καί καρτεροῦνε μίαν λύτρωσι, ἓνα τέρμα ὀπειοδήποτε. Ὁ θάνατος δὲν φοβίζει σάν ἄλλοτε.

Ἔτσι μᾶς ἦλθε ἡ ἀνοιξις χωρὶς ὑποδοχῆς καί φεύγει χωρὶς κατεύωδια.

Καί εἴμαστε οἱ Νοσταλγοὶ κάποιων ἄλλων πού περᾶσανε καί δὲν ξεχνιοῦνται.

Νίκος Παπαγεωργόπουλος

ΜΑΤΑΙΩΘΕΙΣΑ ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Ἐπέστη καί ἡ Χαλκίς, ὡς καί τόσαι ἄλλαι χώραι τὰς δοκιμασίας τῶν πολιορκιῶν.

Ἡ ἱστορία μετὰ θαυμασμοῦ ἀναγράφει τὴν πολιορκίαν καί τὴν ἥρωϊκὴν πτώσιν τῆς πόλεως ταύτης, τὴν γενομένην κατὰ Ἰούλιον 1470. Ἀλλά καί κατὰ τὸν 12. αἰῶνα νέα πολιορκία ἐνηργήθη κατὰ τῆς πόλεως ταύτης, ἡ ὁποία, παρὰ τὴν σπουδαιότητά της, ἀπέβη ἄκαρπος, διότι δεινὸς λοιμὸς ἠνάγκασε τοὺς πολιορκητάς ν' ἀπέλθουν ἀπρακτοί.

Ἐκτενῆ περιγραφὴν τῆς πολιορκίας ταύτης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἥρωϊκῶς ἠγωνίσθησαν οἱ πολιορκουῦντες Βενετοὶ ἐναντίον τῶν Τούρκων, παρέχει εἰς τὴν ἀξιόλογον Ἱστορίαν του ἐπιφανῆς συγγραφεύς, ὁ Μιχαὴλ Φοσκαρίνης, ὁ μετὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου (τῶν Ἐχινάδων) γενόμενος ἐκ τῶν ἐργατῶν τῆς συμφιλίωσης Βενετίας καί Τουρκίας, φιλόλογος καί ἱστορικός, γράψας μετὰ τῆς: *Historia della Repubblica Veneta (In Venetia, M.DC.XCIX.)* καί τὰς *Nouvelle* *amorce*.

Λυποῦμαι, ὅτι ὁ μικρὸς χώρος τῶν ἀγαπητῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων» δὲν ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσιν ὅλης ἐκείνης τῆς πολιορκίας, διὰ τῆς ὁποίας πολὺ θὰ ἐπεχύνετο φῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς φίλης Χαλκίδος, ἀρκοῦμαι μόνον εἰς τὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ δύο σημείων τῆς περιγραφῆς, ὁποῖα ἀφοροῦν τὴν τότε (1688) νῆσον καί τὴν πόλιν, ὅπως ἀντελήφθη αὐτὰς ὁ ἀνωτέρω εὐσυνειδήτος ἱστορικός.

Ἡ Νῆσος Νεγρεπόντε (1) χωρίζεται τῆς στερεᾶς ὑπὸ στενοῦ πορθμοῦ, ὀνομαστοῦ διὰ τὸ ἀκανόνιστον

τῆς παλιρροίας, ἡ ὁποία καθ' ὄλους τοὺς αἰῶνας ἐπροκάλεσε τὰς παρατηρήσεις τῶν ἐπιφανεστέρων πνευμάτων. Ὁ πορθμὸς οὖτος εἰς τὸ μέρος ὅπου κεῖται ἡ πόλις, τόσον περιορίζεται, ὥστε αὐτὴ ἡ πόλις ἐνοῦται στερεῶς μετὰ τῆς ξηρᾶς διὰ γεφύρας πεντήκοντα μέτρων.

Ἄνω τοῦ μέρους τῆς στερεᾶς ὑπάρχει ὕψωμα κρημνώδες, λεγόμενον Καραμπαμπᾶ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Τούρκοι ἀνήγειραν ὀχύρωμα ἀκανόνιστου σχήματος ἀλλὰ καλῶς ἐφοδιασμένον μὲ ὄπλα καί ἄνδρας. Διευθυντῆς τοῦ ἔργου τούτου ἦτο κάποιος Ἱερώνυμος Γκαλόππο ἀπὸ Γκοναστάλλαν τῆς Ἐπαρχίας Μαντούης, στρατιώτης δραγῶνος τοῦ συντάγματος Κορμπόνε.

Ἡ πόλις τοῦ Νεγρεπόντε, λεγομένη Χαλκίς, ἀλλ' ἡ ὁποία συγχωνεῦει τὸ ὄνομά της μὲ τὸ τῆς ὅλης νήσου, βρέχεται κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ θαλάσσης καί περιβάλλεται ὑπὸ ἀρχαίων τειχῶν, παρεμβαλλομένων μερικῶν πύργων, οἱ μεγαλύτεροι τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ὅπου ἀρχίζει νὰ περατοῦται ἡ τάφρος, ἐσκαμμένη πολὺ βαθέως οὕτως ὥστε τὸ νερόν διέρχεται ἐκεῖ ἀκολουθοῦν τὸ ροῦν τῆς διώρυγος.

Οἱ Τούρκοι ὀλίγην ἐμπιστοσύνην δίδοντες εἰς τὸ φρούριον τοῦ περιφράγματος ἐκείνου εἶχον περιχαρῶθῃ ἔξω μὲ καλὰς ὀχυρώσεις, καταλαβόντες μερικοὺς λόφους, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχον κατασκευάσει εἰδικὰς κανοστοιχίας εἰς τὸν ὅσον ὥστε ἡ πόλις ἐκκλωῦτο ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν ἀπὸ μίαν ἰσχυ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 6ην σελίδα)

(1) Ἐκαλεῖτο τότε ἡ νῆσος Νεγρεπόντε καί Ἐγριπὸς ἐκ τοῦ Εὐρίπου.

ΘΡΥΛΛΟΙ ΕΝ ΕΛΥΜΝΙΩ

Κατόπιν δλο τὸ χωριό μαζὺ καὶ οἱ παπάδες * καὶ φθάνουνε εἰς τὸ χωριὸ στὴν ἄκρη πάρα πάνω ποῦ εἶναι ἄλλος γηραιῶν δρυῶν καὶ ἐκκλησία ἐκεῖ εἰς τὸ Γεννέσιον τῆς θείας Θεοτόκου καὶ ὅπου μὲ κατάνυξιν ψάλλουν δοξολογίαν καὶ προσκυνοῦν μ' εὐλάβειαν τὴν θεϊκὴν εἰκόνα καὶ εὐχαριστοῦν γονατιστοὶ διὰ τὸ θεῖον δῶρον.

* * *

Καὶ ταῦτα οὕτως ἔγιναν, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην οἱ πάντες παρετήρησαν μὲ φρίκην καὶ μὲ τρόμον ὅτ' εἶχε ἐξαφανισθῆ τὴν νύκτα ἢ εἰκόνα.

Τρέχουν ἐδῶ τρέχουν ἐκεῖ κανένας δὲν τὴν βρίσκει τρέχουν στὰ ἐξωκκλήσια, εἰς τὰ βουνὰ τοὺς λόγγους, γίνεταί ἔρευνα παντοῦ τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἀλλὰ παντοῦ ἔρημικὴ σιγὴ καὶ ἀπελπισία.

Ἐνας τσοπάνος γηραιὸς ποῦ εἶχε τὸ μανδρὶ του στοὺς βράχους ἀνατολικά ἀπάνω ἀπὸ τὸ Λύμνι εἶδε τὴν νύκτα ἕνα φῶς κάτω στὴν πεδιάδα καὶ τὸ πρῶτ' κατέβηκε καὶ εἶδε τρομαγμένους τὴν ἅγια εἰκόνα τῆς καὶ μπόρος τῆς καὶ κανδηλά καὶ ἀμέσως δίδει μῆνυμα εἰς τὸ χωριὸ τί τρέχει καὶ οἱ χωρικοὶ κατέβηκαν καὶ πῆραν τὴν εἰκόνα καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὴν ἔφεραν καὶ πάλιν ἐπάνω στὸ Γεννέσιον ὅπου τὴν πῆγαν πρῶτα ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔφυγε τὴν νύκτα ἢ Παναγία καὶ πάλιν τὴν ἐνεύρικαν πάλιν στὸ ἴδιο μέρος καὶ ἀφοῦ ἐπανελήφθη τρίς ὁ ἐξαφανισμὸς τῆς καὶ τὴν ἀνεύρισκον ἐκεῖ πάντα στὴν ἴδια θέσι, τότε οἱ δημογέροντες καὶ οἱ πρόκριτοι τοῦ τόπου εἶπαν ὅτ' εἶναι θέλημα Μαρίας τῆς Παρθένου ἐκεῖ νὰ κτίσουν ἐκκλησίαν ἐκεῖ νὰ κατοικήσουν νὰ μεταφέρουν τὸ χωριὸ καὶ νὰ οικοδομήσουν καὶ ἔδωκαν τὰ σχέδια καὶ ἐκάλεσαν μαστόρους καὶ μὲ τὸ κατὰ δύναμιν ἔκτισαν ἐκκλησίαν

στὸ βράχο ποῦν καταμεσοῦ τῆς σημερινῆς τῆς Λίμνης καὶ ἀφοῦ τὴν ἐπεσκεύασαν κατὰ καιροὺς πολλὰκις ν' ἀντέχη εἰς τὰ δύσκολα τὰ χρόνια τῆς δουλείας, ὅστερα ἦλθ' ἕνας καιρὸς μὴ γιγαντομαχία, ἐγείρου μητέρα μου Ἑλλάς εἶπε τὸ γιαταγάνι καὶ ἄστραψε καὶ ἐβρόντηξε παντοῦ τὸ καρυοφύλλι καὶ συνετρίβει ὁ τύραννος καὶ ὁ σταυρὸς ὑψώθη, τότε καὶ οἱ πατέρες μας πούηταν διεσπαρμένοι στὰ ὄρη στὰ κρουσφύγετα καὶ εἰς τὰς πέριξ νήσους φεύγοντες τὰς καταστροφὰς ἐπταετοῦς ἀγῶνος, ἐπέστρεψαν εὐέλπιδες μαζὺ μὲ τὴν εἰκόνα καὶ ἔκτισαν ἄλλην ἐκκλησίαν μεγαλοπρεπεστέραν καταφανῆ στοὺς πλεόντας τὸν κόλπον τῆς Ἑγρίπου τὸ καύχημα τῶν Λυμνιωτῶν, γλυκεῖα παρηγορία.

Θὰ πέρασαν δὲ εἴκοσι περίπου τότε χρόνια ποῦ καὶ προσθήκας ἔκαμαν πρὸς ἐξωραϊσμόν τῆς ἠύξησαν καὶ τὸ ὕψος τῆς ἀπὸ τὸ πρῶτον ὕψος κατὰ τὴν ὑψηλότερον, ὡς ἔδειχναν τὰ ἴχνη πρὶν ἀπ' τὰ κονιάσματα ποῦ ἔκαμαν ἐσχάτως ἐπιμελεῖα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τοῦ ἱστοροῦντος ἐκτίσθη κωδωνοστάσιον μὲ μάρμαρα πεντέλης στὰ χιλιάδα ὀκτακόσια καὶ ἑβδόμηντα ἑννέα μὲ σχέδια τοῦ Τηνιακοῦ τοῦ γέρου Μαστρολούκα ποῦκαμε τὰ καμπαναριά ὅλης τῆς νήσου Τήνου.

(* Συνέχεια καὶ τέλος)

ἔργον ποῦ μένει ἀσάλευτον στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

* *

Ἄκόμα ὡς τὰ σήμερα στὸ Λύμνι τὸ κρατοῦνε γιὰ τὸ ὅπως γνωρίζετε στὸ ἑπτὰ τοῦ Σεπτεμβρίου συνέρχοντ' ἀπαξάπαντες Λυμνιώτες καὶ οἱ περὶ καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ περισσὴν λατρείαν τὴν Παναγία ὁδηγοῦν ἐπάνω στὰ ἀλώνια καὶ ἐκεῖθεν στὸ Γεννέσιον στὴν Μάνα τῆς τῆν Ἄννα ὅπου τελεῖται ἑορτὴ σεμνὴ τὴν ἐπομένην καὶ ἢ Παναγία μένει ἐκεῖ νύκτα καὶ τὴν ἡμέρα καὶ μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα τὴν ξαναφέρνουν πάλιν, ἀκολουθοῦντος τοῦ λαοῦ μ' εὐχὰς καὶ ἴτιανείας.

* *

Ἦλθαν ἐδῶ κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὸ Ἄγιον Ὄρος ἀπὸ τὰ Κουσοκάλυβα καὶ ἀπ' τὴν Μονὴν τῆς Λαύρας ἀγιογράφοι εἰδήμονες καὶ εἶδαν τὴν εἰκόνα καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐπροσκύνησαν εἶπαν μὲ οὐθεντίαν ὅτ' εἶναι ἐκ τῶν τοῦ Λουκά τὰς ἑβδόμηντα δύο. Ἐκθέτοντες αὐτὰ ἐδῶ ἐκθέτομεν συγχόνως πῶς ἔγειν' ὁ συνοικισμὸς κάτω στὴν παραλία, αἰτία εἶναι ἢ Παναγία ἢ Δέσποινα ἢ Προστάτις ποῦ ἦλθε ἀπ' τὰ πέλαγα ἀπ' ἄγνωστον πατρίδα.

Νικόλαος Μπελάρας
(ὁ παλαιός)

Ἄπὸ τὰ περασμένα

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος

Ἡ ἀγιογράφους τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικόλαου εὐρίσκεται σχεδὸν εἰς τὸ τέρμα τῆς, ἐλάχιστον δὲ μέρος αὐτοῦ μένει ἀκόμη πρὸς ἐπεξεργασίαν ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ζωγράφου κ. Νικολάου Ἀργυροπούλου, ὁ χρῶστήρ τοῦ ὁποίου κατέστησε τὸν Ἅγιον Νικόλαον μίαν τῶν ὠραιότερων καὶ θεαματικωτέρων ἐκκλησιῶν τῆς ἑλευθέρας Ἑλλάδος.

Ἐκ τοῦ ὑπρλοιομένου μέρους τὸ δυσκολώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἀλλὰ καὶ τὸ πλέον... δαπανηρότερον εἶναι ἢ ἀγιογράφους τοῦ Παντοκράτορος ἧτις ὑπολογίζεται ὅτι θὰ στοιχίσῃ περί τὰς 75 χιλιάδας δραχμῶν.

Ἡ δωρεὰ τοῦ κ. Ἰω. Γιαννακάκη ἐξ 25 χιλιάδων δραχμῶν ἐκάλυψε μέγα μέρος τοῦ τοίχου τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἢ διακονία θὰ εὐλογεῖ ἐπ' ἀπειρον τὸν γεναιόδωρον καὶ φιλόθρησκον δωρητὴν.

Δέν θὰ εὐρεθοῦν ὁμοίως τρεῖς ἄλλοι Γιαννακῆδες ἐκ τῆς πόλεως ταύτης διὰ νὰ συνεισφέρουν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ θείου αὐτοῦ ἔργου;

(Ἀπὸ τὸν «Ἐωσφόρο» 1928)

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Μὰ πόσοι, στὸ μαρτυρικὸ, σταυρὸ τους σταυρωμένοι Κρύβουν τὸν πόνον, μίαν πληγὴς παντοτεινῆς Χωρὶς σημάδι φανερό, τοῦ πόνου ν' ἀπομένει Πονοῦν—καὶ δὲν πιστεύει τὸν πόνον τους κανεῖς.

Γ. Δροσίνης

Βραδυνοὶ Στοχασμοί

Καρδιά καὶ Νοῦς!

Κοιμᾶται ὁ Νοῦς καὶ δὲ στοχάζεται τὴν ὥρα ποῦ ἢ Καρδιά ἀγρυπνάει, Καὶ τὸ τρελλὸ τῆς νεότητος ὄνειρο τὸν ξεγελᾷ καὶ τὸν πλαναίνει!

Ξυπνάει ὁ Νοῦς ὁ βαθυστόχαστος τὴν ὥρα ποῦ ἢ Καρδιά κοιμᾶται, Κι' ἀναζητᾷ τοῦ κάκου τ' ὄνειρο καὶ κλαίει καὶ κλαίει σὰν τὸ θυμᾶται!

Γεώργ. Θ. Κελεπούρης

ΜΑΤΙΑ

Μάτια γλυκὰ ἐρωτιάρικα, ποῦ θὰ σὰς χάσω τώρα καὶ θὰ γυρίζω σὰν τρελλός τις νύχτες μὲσ' στή χώρα.

Μάτια γλυκὰ ναζιάρικα, ματάκια ἀγαπημένα, θὰ φύγετε καὶ θὰ χαθῶ καὶ θὰ πονῶ, ὠϊμένα.

Μάτια, ποῦ αἰχμαλωτίσατε τὸ νοῦ καὶ τὴ ψυχὴ μου καὶ εἶναι γιὰ σὰς ὀλάνοιχτη καθ' ὥρα ἢ πληγὴ μου.

Μάτια ποῦ μαγνητίζετε μὴ φεύγετε, στᾶθῆτε, νὰ πῶ σὲ σὰς τὸν πόνο μου γιὰ νὰ μὲ λυπηθῆτε.

Ἀνδρέας Ζώντος

Θὰ ξεχάσω Κύριε

Θὰ ξεχάσω ἕνα ἀπόβραδο ποῦ ἢ ψυχὴ μου γιὰ πάντα, ξαγνισμένη καὶ λεύτερη θὰ γυρίσῃ σὲ Σένα. Στῶν δεινῶν μου τὴ γνώριμη καὶ τὴ μάταιη μπαλάντα θάχω κλείσει καθ' αἴσθησι· καὶ ἔτσι ἀπλᾶ, πεπρωμένα.

Ὅλες δῶ τις ἀπάτες μου, φωτισμένη ἀπ' τὴ γνώση τῆς ἀλήθειας Σου, ἐκπληχτες-μὲς τὴ νύκτα θ' ἀφήσω. Καὶ ντυμένη τὸν ἄνεμο, λυτρωμένη ἀπ' τὴ πτώσι. ἀλαφριά σὰ—ἕνα σύγνεφο, θὰ ὑψωθῶ καὶ θὰ δύσω.

Θὰ ὑψωθῶ—κρῖμα καὶ δρᾶμα.—Ἡ στερνὴ ἀγωνία θὰ μ' ἀφήσῃ στὸ κούτελο τῆ σφραγίδα τῆς. Πλήθη μπροστῆς ἀθόρυβοι— ἢ πλᾶνες μου— ὦ! πικρὴ συμφωνία!

Καλλιόπη Σκαρίμπα

ΔΙΨΑ

Ὁ τῆς ἀγάπης δίψα ἐσὺ, ποῦ στὴν ψυχὴ σὲ νοιώθω στὴν πρώτη δὲ ζητῶ πηγὴ νὰ σκύψω νὰ σὲ σβύσω Ξέρω ἄσβυστη μὲσ' στὴν καρδιά βαθεῖα νὰ σὲ κρατήσω καὶ ἄν εἶναι ἀκόμα νὰ χαθῶ μὲ τὸν δικό σου πόθο.

Μαρία Ζάμπα

Παλιὰ Τραγούδια

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Εἰς τὸν ἄνεμον μὴ λέγεις τὰ δεινὰ σου Δέν σ' ἀκούει

Εἰς τὴν ἄμμον μὴ χαράττης τὸ ὄνομά σου Θὰ χαθῆ:

Ὅστις κρούει τὴν ψυχὴν τὴν γυναικείαν Μάτην κρούει:

Ὅ,τι εἰς γυναικὸς χαράξης τὴν καρδίαν Θὰ σβεσθῆ:

Δ. Παπαργεπούλος

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

«Νόμιζα πῶς ἦμουν μὴ ἀσήμαντη ὑπαρξή, μὰ ἀπὸ τότε ποῦ μούδωσες νὰ νοιώσω ὅτι μ' ἀγαπᾷς, ἀγάπησα τὸν ἐαυτόν μου μόνον καὶ μόνο γιὰ τὴν ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης Σου».

Γύρω μας ἀνοιξίς, χρώματα, χαρά, ὁ κήπος μὲ δροσιές καὶ μὲ λουλούδια, ὅλοι καὶ ὅλα ἐζώστηκαν φτερά καὶ ἀπ' ὅλα μάγα βγαίνουνε τραγούδια.

Κι' εἶμαι μὲσ' τὴ γιορτῆ τοῦ κόσμου μόνος σκυμμένος ὅλη μέρα στὰ χαρτιά μου. μὲ συντροφεύει κάθε βράδυ ὁ πόνος καὶ εἶναι ἢ μοναξιά ἴδια ἢ φωτιά μου.

Δέν βρήκα ἐγὼ τὸν ὁμοῖο νὰ ἱστορήσω τις τρέλλες, τις χαρές τὰ περασμένα ἀποζητῶ ἀκαίρῃ ν' ἀγαπήσω καὶ θὰ προσμένω μὲχρι τότε. Ἐσένα.

Ἐσένα, τὴν ψυχὴ μου καὶ τὸ φῶς μου τὸ εἶναι μου, τὴν Μοῦσα, τὴν Εἰκόνα Νὰ ξανανθίσουνε τὰ χρόνια ἐντός μου Νὰ σὲ λατρεύω ὡς δευτέρη Μαντόνα.

Νὰ σ' ἀγαπήσω πλέρια σὰν δικὴ μου συντρόφισσα. Καὶ μέλι νὰ ρουφήξω ἀπὸ τὰ θεῖα χεῖλη σου ψυχὴ μου καὶ τὴν καρδιά Σου ἐγὼ νὰ πρωτανοῖξω.

Νίκος Παπαγεωργόπουλος

Δέν εἶμαστε μόνοι

Ἐν Χαλκίδι τῆ 19 Ἀπριλίου 1942

Φίλε κ. Ζώντο,

Δέν δύναμαι παρὰ νὰ Σὰς συγχαρῶ γιὰ τὴν ἀρτίαν εἰς ἐμφάνισιν καὶ μεστήν εἰς περιεχόμενον ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἐλπίζω καὶ πιστεύω ἀπόλυτα πῶς ἐκερδίσατε τὴν πρώτην Νικὴν.

Στὴν εὐγενικὴ Σας αὐτὴ προσπάθεια—τῆς ἀφυπνίσεως τῶν ναρκωμένων πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ τόπου—δέν εἴσθε μόνος.

Μαζὺ μὲ τις ἄλλες προσφορές, θέτω στὴν ὑπηρεσίαν Σας καὶ γὰρ τις μικρές μου δυνάμεις προθύμως.

Δικός Σας

Νίκος Παπαγεωργόπουλος

Ίστορία και Θρύλλος

Ο ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Κ. Χρ. Μώρου

Είναι γνωστά τὰ τῆς καταγωγῆς τῶν περισσοτέρων ἡρώων μας, ἐν οἷς καὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ μεγάλου στολάρχου τῆς Ὑδρας Ἀνδρέα Μιαούλη. Ἐναν ὥραϊον περὶ αὐτοῦ ὅμως θρύλλον, πού σκορπᾶ τὴν τελευταίαν πνοὴν του δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν παραλείψωμεν.

Ζοῦν εἰς τὴν Χαλκίδα ἀκόμη μερικά γεροντάκια, πού διέσωσαν τὸν ὥραϊον θρύλλον καὶ μᾶς τὸν κληροδοτοῦν, καὶ διηγοῦνται καὶ ἕνα δράμα, οὗ ἥρωος ὑπῆρξε καὶ ἐκδικητὴς τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς του ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης.

Ἀνάγεται εἰς μεμακρυσμένην, πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐποχὴν τὸ δράμα. Οἱ Μιαούληδες ἔμενον ἐξῶτι τῆς Χαλκίδος εἰς τὸ χωρίον Φύλλα ὀλίγον ἀπέχον τοῦ χωρίου τῆς Εὐβοίας Σέττα, ὅποθεν κατήγετο ὁ πρόπαπος τοῦ Μιαούλη. Δὲν ἐλέγοντο τότε Μιαούληδες, ἀλλὰ Βωκαῖοι. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Δημήτριος Βώκος ἢ Μποῦκος καὶ ἦτο ἀλιεύς, καθ' ἣν ἐποχὴν δὲ ἔλαβε χώραν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δράμα, ὁ Ἀνδρέας Βώκος ἦτο μόλις 15 ἐτῶν καὶ ἦτο καὶ αὐτὸς ψαράς, βοηθῶν τὸν πατέρα του μαζῆ μετὸν φίλον του Χρ. Ξυγκόγιαννην.

Τότε εἰς τὸ χωρίον Φύλλα μουτεσαρίφης ἦτο πλούσιος τῆς ὀθωμανός, ὄνοματι Γκεζαῖρ μπῆς Χαζναντάβ Ἀγᾶς ὅστις ἐνταυτῷ ἦτο καὶ ταμίας τοῦ Πασσᾶ τῆς Χαλκίδος. Τὸ σαράι του ἦτο πλησίον τοῦ ποταμοῦ—ὕποτιθεται ὅτι εἶναι ὁ Λίλας, ὅστις διέρχεται πλησίον τοῦ χωρίου Φύλλα—πρὸς τὸ μέρος δὲ τῆς κοίτης του ὠρθοῦτο περίκομπον κιάσκι.

Ὁ Δημήτριος Μποῦκος εἶχε καὶ μίαν ἀνεψιάν, ἣτο νυμφευμένη μετὰ τινος Τσαλπαρά. Μίαν ἡμέραν ἠ εὐεϊδῆς Ἑλληνοπούλα μαζῆ μετὰ ἄλλας φίλας τῆς ἐξέδραμον ἕως τὸ κτήμα τοῦ μπῆ. Τὴν εἶδε ἀπὸ τὸ κιάσκι του ὁ ἀσελγὴς Ὀθωμανός καὶ τὴν ἐκάλεσε πλησίον του. Δὲν ὑποπεύθη τίποτε ἐκείνη καὶ ὑπῆκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησίν του, μετ' ὀλίγον δὲ ἠ πτωχὴ ὑπέκυπτεν εἰς τὴν βίαν. Κατησχυμένη ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ της, πρὸς ὃν ἐξεμυστηρεῖται τὴν ἀτίμως τῆς, χωρὶς νὰ ἀνακοινώσῃ τίποτε εἰς τὸν σύζυγόν της.

Τὰ ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Ἀνδρέας Μποῦκος καὶ χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τίποτε, κατέστρωσε τὸ σχέδιόν του. Διὰ νὰ ἀποπλανήσῃ δὲ τὸν πατέρα του τοῦ εἶπε :

—Πατέρα νὰ μὴν πῆς τίποτα καὶ γίνουμε σεργκοῦνι στὸν κόσμο.

Ὁ Μπέης ἦτο κατὰ δέκα ἔτη μεγαλύτερος τοῦ Ἀνδρέα, ἦτο δὲ δεινὸς βιολιστής, τραγουδιστής, πάντοτε ὠπλισμένος καὶ κάτοχος πλοουσίας σουλλογῆς ὀπλων. Ἦτο ἀνοιξίς τότε καὶ τὸ ποτάμι, μετὰ ραγδαίαν βροχὴν εἶχε πλημμυρίσει σχεδόν. Ὁ Ἀνδρέας ἐπῆρε τὸν φίλον του τὸν Ξυγκόγιαννην καὶ μετὰ τὴν βάρκαν ἐπῆγαν γιὰ ψάρια. Μετ' ὀλίγον εἶχον πιάσει πολλά ψάρια. Ὁ Ἀνδρέας λοιπὸν ἐξέλεξε τὰ καλύτερα, τὰ ἔκαμε μιὰ βουρλιά καὶ ἐνῶ ὁ φίλος του Ξυγκόγιαννης ἐτακτοποίησε τὰ ἄλλα ψάρια, αὐτὸς ἐξεκίνησε γιὰ τὸ Κιάσκι μετὰ τὸ πεσκές.

Πράγματι ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ σαράι ὁ Ἀνδρέας,

ὁ Μπέης εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἴδιον Κιάσκι, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠ ἐξαδέλφη του ἐβιάσθη. Ὁ Ἀνδρέας κατέπνιξε τὴν λύσσαν του καὶ ὑψῶνων τὸ βούρλο εἶπε τοῦ Μπέη :

—Σοῦφερα, Μπέη μου, ψάρια πεσκές, μὰ κύττα τί ψάρια εἶναι !

Ὁ Μπέης ἔσκυψε νὰ ἰδῆ τὸ βούρλο πού τὸ εἶχε χαμηλώσει ὁ ψαράς, τότε δὲ ὁ Ἀνδρέας τοῦ κατάφερε μιὰ κατεβαστὴ ἀπὸ τὴν καρδιά πρὸς τὴν κοιλιὰ μ' ἕνα μαχαίρι πού εἶχε κρυμμένο.

Ὁ Μπέης ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός, ὁ δὲ Ἀνδρέας τὸν ἐσήκωσε καὶ τὸν ἔρριψε μέσα εἰς τὴν ἀμπολή, ἣ ὅποια διήρχετο ἀπὸ τὸ κτήμα. Τὸ πτώμα παρεούρηθη ἀπὸ τὰ νερά εἰς τὸν ποταμόν, ὁ ὁποῖος τὸ ἐκύλισε εἰς τὴν ἀμμουδιά, ὅπου καὶ κατεχώσθη μετὰ μὴν τὰ πόδια ἐξέχοντα.

Φυσικὰ ἠ ἐξαφάνισις τοῦ Μπέη ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, δεδομένου ὅτι συχνὰ ἐξηφανίζετο εἰς τὸ χωριὸν του, δὲν ἀνησύχησε κανένα, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπεκαλύφθησαν τὰ πράγματα. Πράγματι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπέη εἶχον προοίεσις ὅτι ὁ ἀφέντης τῶν συνδιελέγετο εἰς τὸ Κιάσκι μετὰ τὸν Μπαλουξὴ Οὔλοῦ τὸν «γυιὸ τοῦ ψαρά». Ἐπῆγαν λοιπὸν εἰς τὸ σπῆτι τῶν Βωκαίων ἀλλὰ δὲν εὐρέθηκαν τὸν Ἀνδρέαν, ἣ μᾶλλον δὲν εὐρέθηκαν κανένα, διότι ἀπὸ τὴν ἰδίαν νύκτα τοῦ φόνου ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐξηφανίσθη. Εἰς ἐπίμετρον ἀνευρέθη τὸ πτώμα τοῦ Μπέη καταχωσμένον μέσα εἰς τὴν ἄμμον καὶ οὕτω ἐξηκριβώθη πλέον τὸ πρᾶγμα. Οἱ Ὀθωμανοὶ ὅμως ἀπέκρυσαν τὸν φόνον καὶ διέδωκαν ὅτι τὸν Μπέη τὸν «ἔφαγε τὸ στοιχειό». Τὴν φράσιν αὐτὴν τὴν εἶχον καθιερώσει αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ τὴν μετεχειρίζοντο ὡσαύτως ἐξέκταναν κανένα ἐκ τῶν ἰδικῶν μας καὶ ἐφοβοῦντο τὴν ἀντεκδικησιν. Καὶ διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὸ πρᾶγμα ἔβαλαν τὸν Χόντζα καὶ ἐφώναζε ἀπὸ τὸν μιναρὲ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς.

—Σασακίν ! (Προσοχή) Τὸ στοιχειὸν νὰ μὴ φάη πειὰ μήτη Τουρκό, μήτη Ρωμῆ, γιατί τὸ πιάνουμε καὶ τὸ κρεμάμε.

**

Ἡ οἰκογένεια Βώκου τὴν αὐτὴν νύκτα τῆς ἐκδικήσεως κρυβεῖσα ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ χωρίου. Ἐπιβίβασθη ἡ λέμβος διεπεραιώθη εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ Εὐβοϊκοῦ χωρίου τῆς Ἀττικῆς Κάλαμος, ὅποθεν πεζῆ ἐφθασαν εἰς τὸν Δράκον, ὡς τότε ὠνομάζετο ὁ Πειραιεύς, καὶ ἔπειτα κατέφυγον εἰς τὴν νησίδα τῆς Ὑδρας Δοκό, ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένοι συγγενεῖς τῆς γυναικὸς τοῦ Δημήτρη τοῦ Βώκου. Ἐκεῖ ὁ Δημήτρης ἐναυπήγησε μιάν λέμβον διὰ τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας του καὶ ἐπειδὴ δὲν τῷ ἐπῆρκεσαν τὰ χρήματα διὰ τὸν ἐξαρτισμὸν της, ἀντὶ ἀγκύρας μετεχειρίσθη ὀγκώδη πέτραν καὶ ἀντὶ ἀλύσσου σχοινίον ἀπὸ βούρλα. Μετὰ αὐτὴν ἐφάρευν ὅτε μὲν ἐξῶτι τῆς Ὑδρας, ἄλλοτε δὲ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Πελοποννήσου.

Ὁ Ἀνδρέας ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα. Ἐφυγε λοιπὸν ἐξ Ὑδρας καὶ ἔγινε καταδρομεύς. Ἐδῶ χάνονται πλέον τὰ ἴχνη

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ ὑποδοχή

—Ἡ ὑποδοχή, πού ἔκανε τὸ Εὐβοϊκὸ Κοινὸ στὸ περιοδικὸ μας, ἦτανε τέτοια, πού ἰδιαίτερα νὰ μᾶς συγκινεῖ.

Ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων, ἐπιστήμονες, παντὸς κλάδου, ὑπάλληλοι, ἐπαγγελματίες, ἀγρότες καὶ ἄγνωστοὶ μας ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, μᾶς ἔσφιξαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ χέρι κι' εἰλικρινὰ θερμὰ μᾶς συγχαρήκανε, γιὰ τὸ πνευματικὸ μας ξεκίνημα.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ γεγονός, πὼς πολλοὶ ἄγνωστοὶ μας κύριοι, μᾶς παραπονέθηκαν πὼς δὲν τοὺς γράψαμε συνδρομητὴς ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο μας.

Παράλληλα πῆραμε πολλὰ συγχαρητήρια γράμματα, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἴδουμ τὸ φῶς ἀπὸ τὶς στήλες μας.

Γιὰ τὴ νοημοσύνη τοῦ λαοῦ τῆς Εὐβοίας δὲν εἶχαμε καμμία, ποτὲ, ἀμφιβολία. Μὰ καὶ τέτοια ὑποδοχή, γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς, δὲν τὴν περιμέναμε.

Εὐχαριστοῦμε, ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο, πού εἶχε τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ὑποδεχθῆ τόσο θερμὰ κι' ἐγκάρδια, καὶ τοῦ ὑποσχόμεθα πὼς τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» θὰ κάμουν ὅτι μποροῦν γιὰ ν' ἀνταποκριθοῦν σὲ τὶς προσδοκίαις καὶ τὶς ἐλπίδες του.

Λόγια ρηχά

—Στὸ προγραμματικὸ—ἄς τὸ ποῦμε ἔτσι—ἀρθράκι μας, ὑποσχεθήκαμε νὰ καθιερώσουμε ξεχωριστὴ σελίδα γιὰ τοὺς νέους μας. Δυστυχῶς ὅση συνεργασία λάβαμε ἀπ' αὐτοὺς μέχρι σήμερα δὲν μᾶς ἐνθουσίασε καθόλου. Λόγια ἀδειανά, ρηχὰ, χωρὶς καμμίαν ἀνησυχία καὶ ἀνώτερο παλμό. Δύο—τρία κομμάτια, ἀπὸ ἐκεῖνα πού λάβαμε, δίνουνε κάποια μακρυνὴ ἐλπίδα ἐξελίξεως. Ἐπειδὴ ὅμως, μ' αὐτὰ καὶ μόνο δὲν μπορεῖ νὰ καθιερωθῆ εἰδικὴ σελίδα, γι' αὐτὸ τὰ κομμάτια αὐτὰ θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ συγκατάβασι, μέσα σὲς ἄλλες σελίδες τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων».

του ἀρκετὰ ἔτη. Ὁ θρύλλος μᾶς τὸν παρουσιάζει πάλιν ἀμυδρὰ, ἀμυδρὰ ἀναπλέοντα τὸν Νεῖλον. Ἄλλοτε τὸν εὐρίσκει μετὰ τὸν Λάμπρον Κατσώνην. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους μᾶς τὸν παρουσιάζει καὶ πάλιν ἐν Ὑδρα εἰς ἔμπορον ἀποικιακῶν καὶ οἴνων.

Ἐξάφνα ἐκρήγνυται ἡ Ἐπανάστασις. Ὁ Ἀνδρέας εἶχε τότε 52—53 ἐτῶν ἡλικίαν. Ἦτο ὅμως ἐναντίον τῆς ἰδέας τῆς Ἐπανάστασεως—πάντοτε κατὰ τὴν παράδοσιν—φρονῶν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνταπεξέληθῃ ἡ Φυλὴ μας κατὰ τοῦ κατακτητοῦ. Ἡ παράδοσις μάλιστα τὸν θέλει ἀπὸ τότε χαράσσοντα ἐξωτερικὴν πολιτικὴν καὶ ἰσχυριζόμενον ὅτι μόνον ἂν εἶχον ἐμὴν τὴν ὑποστήριξιν ἐξωθεν θὰ ἐπιτύχανεν ἡ ἐπανάστασις. Καὶ τοιοῦτοτρόπως οἱ Ὑδραῖοι ἀνέθεσαν εἰς ἄλλον τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στόλου των. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἦτο ἀντάξιός ἐκεῖνος τῶν προσδοκίων των συνεσκέφθησαν μετὰ τὸν Λάζαρον Κουντουριώτην νὰ πείσουν τὸν Ἀνδρέαν νὰ δεχθῆ τὴν ἀρχηγίαν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ Ἀνδρέας εἶχε μετονομασθῆ εἰς Μιαούλην. Κατὰ τινὰς τὸ νέον του ἐπίθετον τὸ ὠφείλειν εἰς τὸ παράγγελμα «Μία οὐλοὶ παιδιά !» τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο συχνὰ κατὰ τοὺς χειρισμοὺς τοῦ σκάφους του. Κατ' ἄλλους τὸ ὠφείλειν εἰς τὸ σχῆμα τῆς λέμβου του, ὅπερ Τουρκιστὶ λέγεται «Μιαούλι». Διότι, ὡς βεβαιοῦν, ἡ λέμβος του ἦτο στε-

Λόγια ἀγάπης

Περαστικὴ Χαρὰ τοῦ Ἐρωτος

Περαστικὴ. Μικρὴ θεὰ τοῦ ἔρωτος αἰθέρια, ἀσπροντυμένη γλυκομίλητη στάθηκες γιὰ λίγο ἐκεῖ κοντά μου καὶ κέρασες καὶ μένα λίγο ἀπὸ τὸ ποτήρι τῆς ἀγάπης.

Τὶ κι' ἂν ἐγέμισες τὴ ζωὴ μου μετ' ἀνοιξη καὶ λουλούδια καὶ μ' ἔκανες νὰ βγῶ γιὰ λίγο ἀπὸ τὸν κόσμο τὸ δικό μου, γιὰ νὰ με μεταφέρῃς ἐκεῖ πού φωλιάζει γιὰ πάντα ἡ χαρὰ κι' ἡ εὐτυχία ;

Τὶ κι' ἂν μ' ἔκανες νὰ ξεχάσω γιὰ λίγο τὸ γνῶριμό μου μονοπάτι μετὰ τὸν ἀνήφορο καὶ τὶς κακοτοπιές καὶ θέλησα νὰ βαδίσω γιὰ λίγο τὸ ὁμαλὸ καὶ ἀνθόσπαστο μονοπάτι, πού μοῦ ἔταξες ;

Περαστικὴ ἦσουν !! καὶ σάν, περαστικὴ ἔφυγες, καὶ μ' ἄφησες νὰ γυρίσω πίσω στὸ γνῶστο κι' ἀνώμαλο μονοπάτι τῆς ζωῆς μου.

Ἐφυγες, τόσο γρήγορα σάν ὄνειρο γλυκὸ, π' ὁ παγερὸς ἄνεμος ἐνός χειμωνιάτικου πρωῖνου τὸ σκorpίζει ἄκαρδα.

Ἐφυγες, ἀφοῦ πῆρες μαζὺ σου τὴν ἀνοιξη καὶ τὰ λουλούδια, τὴν παντοτεινὴν χαρὰ καὶ εὐτυχία, ἀφίνοντας σὲ μένα τὸ πόνον καὶ τὴ θλίψη νὰ στήσῃ τὸ παλάτι τῆς σιῆς τόσο προδομένη μου καρδιά

Ἐφυγες, ἀφοῦ πρῶτα μ' ἔκανες νὰ νοιώσω καὶ γῶ τὶς χάρεις σου, καὶ νὰ μετρήσω μετὰ τὸ μέγεθός τους, τὸ πόνον καὶ τὴ δυστυχία πού εἶμαι καταδικασμένη νὰ περνῶ.

Σ' ἀναζητήσα παντοῦ μὰ τὸ εἰρωνικὸ σου γέλοιο ἀντήχησε μέχρι τ' αὐτιά μου καὶ τότε πιά κουρασμένη ταπεινωμένη ἔμεινα Μόνη.

Μὲ μόνη τὴν ἀνάμησί σου, γλυκειά, περαστικὴ ὀνειρεμένη θεὰ τοῦ ἔρωτος.

Νίνα Ἀποστόλου—Ματράγκα

νὴ ἐπάνω καὶ φαρδύα κάτω.

Ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης λοιπὸν ἐκάλεσε τὸν Ἀνδρέαν καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸν διορισμὸν του ὡς Στολάρχου τῶν Ὑδραίων ἢ ἀκριβέστερον «Καπετάνιου τῶν Καράβια», ὅπως ἔλεγον τότε, τοῦθ' ὅπερ μετὰ πολλὰς πιέσεις ἐδέχθη διὰ νὰ δοξασθῆ κατόπιν.

Προσθέτει μάλιστα ἡ παράδοσις ὅτι ὁ Κουντουριώτης, ὅταν ὁ Ἀνδρέας ἔγινε στολάρχος πλέον τοῦ ἐφώναζε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι του :

—Ἀντρέα τώρα πειὰ πού εἶσαι Καπετάνιος πρέπει νὰ κόψῃς τὴν μπέβα καὶ τὸν καινό !

Ἡ παράδοσις, βλέπετε, τὸν θέλει τὸν ναύαρχον μετὰ τὸ ναυτικὸν ἰδίωμα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ πολυτίμιμον πλεονέκτημα τῆς μεγάλης θελήσεως, ἣ ὅποια σήμερον λέγεται «Ἀρβανίτικο πείσμα».

Διότι πράγματι ὁ Ναύαρχος ἀπελθὼν τῆς οἰκίας τοῦ Κουντουριώτη μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἔχυσεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅλα τὰ βαρέλια πού εἶχε. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔκοψε τὴν μπέβα, δηλαδὴ τὸ κρασί.

Ἐδῶ σταματᾷ ἡ παράδοσις, τὴν ὁποίαν κατὰ λέξιν σχεδόν μᾶς ἀφηγήθη γνωστὸς πρεσβῦτος τῆς Χαλκίδος. Εἶχε μάλιστα τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς δείξῃ σωζόμενον εἰς τὸ χωρίον Φύλλα καὶ τὸ πατρικὸν σπῆτι τῶν Βωκαίων.

1922

† Κ. Χρ. Μώρου

Ματαιωθείσα κατάληψις τῆς Χαλκίδος

(Συνέχεια ἐκ τῆς πρώτης σελίδος)

ράν γραμμήν. ἀπέχουσιν αὐτῆς 400 μέτρα καὶ ἡ ὁποία κατὰ μέγα μέρος τὴν ἐξησφάλιζεν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν βομβῶν. Ἡ ὑπερασπιζοῦσα αὐτὴν φρουρὰ ἀνήρχετο σχετικῶς εἰς ἐξακισχίλιους στρατιώτας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τετρακισχίλιοι καὶ πεντακόσιοι ἦσαν γενιτσάροι. Διὰ τὰ ὑπερβοῦν τὰς ἐχθρικές δυνάμεις, δύο ἦσαν αἱ γνώμαι τῶν στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν. Τινὲς ἤθελον νὰ ἐπιτεθοῦν, χωρὶς ἀναβολὴν, μετὰ τὴν σπάθην ἀνὰ χεῖρας καὶ τὸ στήθος ἀνοικτὸν μετὰ τὰς δυνάμεις, ἐνῶ ἦσαν πλήρεις καὶ πρωτοῦ μειωθοῦν ἀπὸ τὰς συμμορίας καὶ τὰς κακώσεις. Τούναντιον ὁ Κίνισμαρκ ὑπεστήριξε, καὶ ἡ γνώμη του ὑπερίσχυσε, νὰ προχωρήσουν κανονικῶς διὰ μέσου τῶν χαρακωμάτων, τὰ ὁποῖα ἤρχιζον πολὺ μακρὰν εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων ἀπὸ τῆς πόλεως. Ἐνῶ ὅμως πολὺ βραδέως ἐπροχώρουν αἱ ἐπιχειρήσεις ἡμῶν, ἡ ἀκрасία τοῦ ἀέρος προκλήθη ἕκ τοῦ ἐλώδους τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅπου μετὰ ὀλίγην πρόνοιαν εἶχε τοποθετηθῆ τὸ στράτευμά μας, ἤρχισε νὰ ἐπιφέρῃ τὰ δόληθρια ἀποτελέσματά της οὕτως ὥστε ἐνέσκησαν θανατηφόροι ἀσθενεῖαι καὶ καθημερινῶς ἀπέθνησκον εἰς μέγαν ἀριθμὸν στρατιώται καὶ ἀρχηγοί...

Λεωνίδαο Χ. Ζῶης

Στὸν ἄνδρα π' ἀγαπᾶ

ἡ γυναῖκα δὲν ἀρνιέται τίποτα

Ὁ διακεκριμένος κριτικὸς τῆς «Νέας Ἑστίας» Ἄλκης Θερῶν, κρίνοντας νέο θεατρικὸ ἔργο τοῦ κ. Σπύρου Μελά, γράφει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐνας ἄντρας μπορεῖ νὰ ποθῆσιν μιὰ γυναῖκα καὶ νὰ μὴ τῆς δώσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ἡγενηθέντος σπανιότατα μόνο ποθεῖ· ὅταν ὅμως δώσῃ τὴν ψυχὴν της, μοιραῖα, γιὰ τὴν ἀντίληψί μου, θὰ δώσῃ καὶ τὸ σῶμα της.

Ἐστὼ κι' ἂν δὲν ἔχει αὐτὴ ἀναπτυγμένες αἰσθησεις, θὰ παραδώσῃ καὶ τὸ σῶμα της γιὰ νὰ χαρίσῃ χαρὰ στὸν ἀγαπημένον της, ποῦ θὰ τῆς τὸ ζητήσῃ· στὸν ἄντρα π' ἀγαπᾶ ἡ γυναῖκα δὲν ἀρνιέται τίποτα. Δὲν πιστεύω ὅτι ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα, ποῦ ἀγαποῦνται, μποροῦν νὰ βλέπωνται συχνὰ μόνο καὶ νὰ παραμένουν σ' ἀπόστασιν ὅτι ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἐκτὸς μόνον ἂν ὁ ἄντρας εἶναι ἐλαττωματικὸς».

Γιὰ τὶς ἀναγνώστριες, ποῦ θὰ εἶχαν ἀντίρρηση στὰ λόγια αὐτά, σημειώνεται—ἂν δὲν τὸ ξέρου—ὡς ὁ ἀναφερόμενος θεατρικὸς κριτικὸς εἶναι θυλικὸς!

Νέος συνεργάτης

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» βλέπουν σήμερα στὶς στήλες των μετὰ ἐξωριστὴν χαρὰ τὸ τίμιον ὄνομα τοῦ ἀκούραστοῦ ἐπαιτητοῦ ἱστορικοῦ κ. Λεωνίδα Χ. Ζῶη, ποῦ μετὰ τὴν προθυμίαν καὶ εὐχαρίστησιν δέχτηκε νὰ συνεργασθῇ μαζί μας, καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν νέα μας προσπάθεια.

Θέατρο «Κεντρικὸ»

Μουσικοφιλολογικὸ Πρωῖνὸ

Γιὰ τὰ ὄρφανὰ

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» σημειώνουν, μετὰ ἐξωριστὴν εὐχαρίστησιν, τὸ «Μουσικοφιλολογικὸ Πρωῖνὸ» ποῦ δόθηκε τὴν Κυριακὴ τὸ πρωτὶ, στίς 3 τοῦ Μάη, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Νομάρχου καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν ὄρφανῶν, σὶ κομψὸ κινηματοθεατρικὸ τοῦ «Κεντρικοῦ».

Ὁ σκοπὸς ἦταν ἅγιος, τὸ πρόγραμμα διαλεχτὸ καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἱκανοποιητικὴ.

Ἄν δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀπλοῦ εἰδησεογραφικοῦ σημειώματος καὶ περὶ ἐρασιτεχνῶν, ἀλλὰ περὶ κριτικῆς σοβαρᾶς, θὰ μπορούσε κανεὶς ἰδιαίτερα νὰ σταματήσει στὸν κ. Ἄγγ. Μάλλιο καὶ τὴν πολὺ καλὴν Εὐβοϊκὴν Ραψωδίαν τοῦ καθῶς καὶ στὴν ὡραία ἐκτέλεσιν τῆς Polonaise· Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Δασκαλοπούλου, γιὰ τὸν θεῖον Μπετόβεν, ἐξαιρετικὴ καὶ τὴ χαιρετούμε ἰδίᾳ ἕνεκα τῆς εἰς αὐτὴν μιᾶς πνευματικῆς δουλειᾶς—καλογραμμῆ καὶ καλοπωμένῃ—ἐνὸς ἐλπιδοφόρου νέου, ποῦ τὰ Εὐβοϊκὰ Γράμματα τὸν ἀναφέρουν μετὰ καμάρι.

Στοὺς ὀργανωτὰς τοῦ πρωῖνου καὶ τοὺς καλοὺς ἐκτελεστὰς, Δας Νίνα Μπουγατιώτου, Ἐλένη Κ. Ρεγκούγκου, Μήλια Μαρτίνη, καὶ κ. κ. Ἄγγ. Μάλλιο, Θεόδ. Δασκαλόπουλο, καὶ Μηνᾶ Χριστίδη, συγχαρητήρια.

Ἡ παρατήρησις, ποῦ μοι ἐγένετο, κατὰ τὴν παραστάσιν, ἀπὸ διπλανῆς μου κυρία: πῶς ἂν καὶ ἄλλα γνωστὰ καλλιτεχνικὰ στοιχεῖα τοῦ τόπου εἶχαν συμπράξει, ἡ ἐπιτυχία θὰ ἦταν καλλιτέρα, εἶναι ὀρθή.

Γενικώτερα ἡ ἀπλὴ καὶ μόνον ὀργάνωσις τοῦ μουσικοφιλολογικοῦ πρωῖνου, μέσα στίς δύσκολες ὥρες ποῦ ζοῦμε πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ—καὶ ἀποτελεῖ—καλλιτεχνικὸ γεγονός γιὰ τὴν πόλιν μας.

Στὸ μικρὸ διάλειμα, μεταξὺ α' καὶ β' μέρους, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Γρηγόριος ἠὺχαρίστησε, μετὰ λίγα θερμὰ συγκινητικὰ λόγια, τοὺς τιμῆσαντας τὴν παράστασιν διὰ τῆς παρουσίας των ἐξοχώτατον Ἱταλὸν Στρατιωτικὸν Διοικητὴν, τὸν κ. Νομάρχην Εὐβοίας καὶ κείνους ποῦ πῆραν τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὀργανώσεως τοῦ πρωῖνου, οἱ εἰσπράξεις τοῦ ὁποίου θὰ διατεθοῦν γιὰ τὰ μικρὰ ὄρφανὰ τοῦ ἀσύλου, τῶν ὁποίων οἱ τρυφερῆς ψυχῆς θὰ δεηθοῦν ὑπὲρ ἐκείνων, ποῦ τοὺς εὐεργετοῦν καὶ ὑπὲρ τῆς περιποθήτου εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Τὸ «Πρωῖνὸ» ἐτίμησαν ὅλες οἱ ἀρχὲς τῆς πόλεως καὶ ὁ νέος Δήμαρχος κ. Ρεντίφης. Ζ.

Καταχωρήσεις Ὑπηρεσιῶν

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» θὰ κυκλοφοροῦν πάντοτε τὰ μέσα τοῦ δευτέρου δεκαήμερου κάθε μηνός καὶ θὰ δέχωνται πρὸς δημοσίευσιν, εἰς τὴν τελευταίαν τῶν σελίδων, ἐκτὸς τῶν διαφημίσεων καὶ παντοίας ἄλλας καταχωρήσεις τῶν διαφόρων δημοσίων καὶ λοιπῶν ὑπηρεσιῶν.

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» πωλοῦνται ἐνταῦθα εἰς τὸ Πρακτορεῖον τοῦ κ. Κ. ΒΡΕΤΤΟΥ.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ
ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΖΙΝΑΣ ΛΟΜΠΡΟΖΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

«Γιὰ ν' ἀναθρέψῃ κανεὶς ἕνα παιδί, πρέπει ἡ γυναῖκα νὰ λημονῆσῃ τὸν ἑαυτό της γι' αὐτὸ καὶ νὰ καταστῆ ἱκανὴ νὰ ὑποφέρει τοὺς πόνους τοῦ καὶ νὰ χαρῆ περισσότερο τὶς χαρὲς τοῦ ἀπὸ τὶς δ' αὐτῆς τῆς χαρῆς. Πρέπει ἀκόμα ὅλες οἱ συγκινησεις της νὰ γίνοντο συγκινησεις ἀγάπης».

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Ὁ ἐξωκεντρισμὸς παρουσιάζει δύο ὄψεις. Ἡ μιὰ συνίσταται στὴ σπουδαιότητα ποῦ ἔχουν γιὰ τὴν γυναῖκα οἱ ἐγωκεντρικὲς τῆς συγκινησεις καὶ ἡ ἄλλη στὴ σπουδαιότητα ποῦ ἔχουν οἱ ἐξωκεντρικὲς.

Ἡ πρώτη, συνέπεια τῆς μεγάλης σπουδαιότητος τῶν ἐξωκεντρικῶν συγκινησεων, δηλαδὴ ἐκείνων ποῦ προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἢ ποῦ καταλήγουν σ' αὐτούς, εἶναι ἡ φιλαρέσκεια ποῦ κυριαρχεῖ καὶ χαρακτηρίζει μετὰ τὶς ἀχτίδες τῆς ὅλη τῆ ζωῆ τῆς γυναίκας.

Ἡ ἐπιθυμία της ν' ἀρέσει, προσφέρει μιὰν εὐχάριστη ἐντύπωση στὰ μάτια, στ' αὐτιά καὶ στὴν ὄσφρησιν ἐκείνων ποῦ τὴν πλησιάζουν. Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ, ποῦ νὰ προκαλέσῃ μιὰ εὐχάριστη ἐντύπωση μετὰ τὸ πρόσωπὸ της, τὸ κομμὶ της, τὶς χειρονομίες της, τὴ φωνή της, τὰ λόγια της καὶ τοὺς τρόπους της, εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ βαθεῖες καὶ πιὸ οὐσιώδεις ἐπιθυμίες τῆς γυναίκας.

Εἶναι, τὸ τονίζουμε, πιὸ ἐπίμονη καὶ πιὸ γενικὴ κι' ἀπὸ τὴν ἀγάπην ἀκόμα, μετὰ τὴν ὁποία δὲν ἔχουν δικίον νὰ λέγουν πῶς εἶναι ἀναπόσπαστη, γιὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ. Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι γι' αὐτὴν κυρίως ἕνας πόθος τοῦ νὰ δεχθῆ, ἐνῶ ἡ ἀγάπη εἶναι πόθος της νὰ δώσῃ. Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι γιὰ τὴν γυναῖκα ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμό. ἐνῶ ἡ ἀγάπη εἶναι ἀλληλένδετη μ' αὐτά.

Ἡ φιλαρέσκεια ἀφορᾶ κατὰ πρῶτον λόγον τὰ φυσικὰ της χαοίσματα καὶ κατὰ δευτέρον μόνον, τὰ ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ, ἐνῶ ἡ ἀγάπη εἶναι γιὰ τὴν γυναῖκα αἴσθημα ἐντελῶς ψυχικὸ καὶ πνευματικόν. Τέλος ἡ φιλαρέσκεια εἶναι γιὰ τὴν γυναῖκα ἀπεριόριστη, ἐνῶ ἡ ἀγάπη εἶναι περιορισμένη, μοναδικὴ μάλιστα.

Ἡ γυναῖκα θέλει ν' ἀρέσει σὲ ὅλους, σὲ τὸ δάσκαλό της, σὲ τὸ μαθητὴ της, σὲ τὸν πελάτη της, σὲ τὸν ἔμπορό της, μετὰ τοὺς ὁποίους θὰ μπορούσε νὰ χεῖ δουλοπλησίες, θέλει ὅμως ν' ἀρέσει καὶ σὲ τὸν διαβάτη ποῦ συναντᾶ σὲ τὸ δρόμο, σὲ τὸν περιέργο ποῦ τὴν παρατηρεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο, σὲ τὸν συνταξιδιῶτη ποῦ δὲ θὰ ξαναδεῖ, σὲ τὸν ἐργάτη ποῦ ἔρχεται νὰ διορθώσῃ τὰ ἐπιπλά της, καὶ σ' ὅλους ἐκείνους ποῦ δὲν τὴν ἐνδιαφέρουν καθόλου, καὶ ποῦ δὲν περιμένει ἀπ' αὐτούς οὔτε ἐκτίμησιν, οὔτε ἔρωτα.

Ἡ γυναῖκα θέλει ν' ἀρέσει σὲ τὸν κάθε ἄντρα, σὲ τὸν κάθε παιδί, σὲ τὸν κάθε νέο ποῦ συναντᾶ ἢ ποῦ ἀκούει νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν, σὲ τοὺς συγγραφεῖς ποῦ διαβάσει τὰ μυθιστορήματά τους, σὲ τοὺς κακομοίρηδες τοῦ δρόμου καὶ σὲ τοὺς ἐγκληματίες τοῦ κακούργου δικείου. Κι' ἐπειδὴ ἐλπίζει πῶς μπορεῖ νὰ τὴν δοῦν καὶ νὰ διακριθῆ, δηλαδὴ κατὰ βάθος ν' ἀρέσει σὲ πολλοὺς ἀνθρώ-

πους, γιὰ τοῦτο τρέχει στίς ἵπποδρομίες, στίς κοσμοσυρροές, στὰ θεάτρα, σὲ κάθε εἶδος συγκεντρώσεως.

Ἡ φιλαρέσκεια, ἐπιθυμία λογικὴ καὶ ἀκατανίκητη τῆς ἐξωκεντρικῆς ψυχῆς, ρυθμίζει ὅλη τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ τὸ κοριτσάκι ἀρχίζει νὰ σκέπτεται τὸ «πῶς ν' ἀρέσει», μπαίνει ἀπὸ τὴ παιδικὴ στὴ νεανικὴ ἡλικία καὶ ζυπνᾶ ἡ αὐτοσυνειδησίη του. Οὔτε ἡ ἀρώστεια, οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε κι' ὁ θάνατος κατορθώνουν νὰ σβύσουν τὴ φιλαρέσκεια.

Τὴ συναντοῦμε στὴν γιαγιά μας καὶ στὰ γηροκομεῖα ὅπου οἱ γρηῆς ἐπιμένουν νὰ στολιζοῦνται ἀκόμα καὶ νὰ κάνουν τὰ σγουρά τους.

Τὴ συναντοῦμε στίς ἄρρωστες τῶν νοσοκομείων καὶ στίς φυλάκισμένες ὅπου τὸ μεγαλύτερον ὄρω μετὰ τὰς εἰς ἑκείνας, εἶναι κανένα πραγματάκι μετὰ τὸ ὅποιο θὰ μπορούσαν νὰ στολιστοῦν. Τὴ συναντοῦμε στίς μελλοθάνατες ποῦ ἐνδιαφέρονται πολὺ γιὰ τὸ φόρεμα ποῦ θὰ τὶς βάλουν σὲ πηθάνουν καὶ σ' ἐκείνες ποῦ πρόκειται ν' αὐτοκτονίσουν καὶ προσπαθοῦν νὰ διαλέξουν ἕνα εἶδος θανάτου ποῦ δὲ θὰ τὶς παραμορφώσῃ. Τὴ συναντοῦμε ἀκόμα καὶ στίς καλόγρηες, ὅπως στὴ Κολόμπα ἐκείνη, ποῦ παρακαλοῦσε τὶς ἄλλες καλόγρηες νὰ τὴ στολίσουν μετὰ τριαντάφυλλα γιὰ ν' ἀρέσει περισσότερο σὲ τὸ Νυμφίον τῶν οὐρανῶν ὅταν θὰ ἐμφανιζόταν μπροστά του.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀρέσει σὲν ἄτομο ἀμέσως σ' ἐκείνον ποῦ τὴν κοιτάζει, τὴν ἀκούει καὶ τὴν πλησιάζει, καὶ ποῦ σχεδὸν πάντοτε συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀρέσει ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ, εἶναι ἡ αἰτία τῆς γυναικείας χάριτος καὶ τὶς προσοχῆς ποῦ καταβάλλει στὰ φορέματά της, στίς χειρονομίες της στίς πράξεις της καὶ στίς προθέσεις της νὰ φανεῖ ὡραία, νὰ πεῖ πότε χαριτωμένα καὶ πότε ἀγαθὰ λόγια, μὰ ποῦ «μποροῦν ν' ἀρέσουν» καὶ νὰ κοπιᾶσιν ἀφάνταστα, ὑπὸ τὸν ὄρο «νὰ προξενήσῃ κάποια εὐχαρίστησιν» καὶ νὰ δεῖ τοὺς ἄλλους εὐχαριστημένους ἀπ' αὐτὴν.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ εὐαριστήσῃ καὶ ν' ἀρέσει, εἶναι τὸ κυριώτερον κίνητρο τῆς ζωῆς τῆς γυναίκας. Κι' ἐξ αἰτίας τῆς φιλαρέσκείας τῆς αὐτῆς, πολλὲς γυναῖκες ρίχνονται στὰ σπὸρ, καὶ μερικές περνοῦν κολυμπώντας τὴ Μάγνη ἢ τὸν ὄκεανὸ μετὰ τὸ ἀεροπλάνο καὶ ἄλλες διαβάσουν καὶ μελετοῦν βιβλία γιὰ νὰ ἐνήμερες τῆς φιλολογικῆς κινήσεως. Γιὰ ν' ἀρέσουν ἀκόμα, εἰδικεύονται στίς πιὸ ἀνόμοιες γνώσεις ποῦ δὲν τὶς ἐνδιαφέρουν καθόλου. Ἐπειδὴ τέλος ἄλλοι νομίζουν πῶς μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ τὶς προσέξουν οἱ ἄλλοι καὶ θ' ἀρέσουν, γι' αὐτὸ πολλὲς γυναῖκες λυποῦνται ποῦ δὲ μελέτησαν καλὰ καὶ δὲν πήσαν τὸ δίπλωμά τους. Εἶναι τόσο ἀληθινὸ αὐτὸ ὥστε ἡ μανία ποῦ εἶχαν ἄλλοτε νὰ γίνοντο διδάκτορες, ἄρχισε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια νὰ ἐξασθενεῖ, τώρα, ποῦ ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι πια τῆς μόδας.

Κοσμικότητα, Κοκετταρία, Φλέρτ

Ἄν ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀρέσει καὶ νὰ προσφέρει τὴν εὐχαρίστησιν εἶναι ἐμφυτὴ στὴν γυναῖκα, ὡς τόσο ὁδηγεῖ κάποτε σὲ ἄτοπα, προπάντων σὲ παρεκτρέ-

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ : ΟΔΟΣ ΑΓΓΕΛΗ 26
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ : 3-45
ΧΑΛΚΙΣ**Συνδρομές :**Ἰστησία Δραχμῆς 360 — Ἐξάμηνος Δραχμῆς 180
Διὸ Δήμου, Κοινότητος Τραπεζας καὶ διαφό-
ρους ὀργανισμοὺς ἔτησία Δραχμῆς 500**Διαφημίσεις :**

Ὀλόκληρη σελίδα	Δρχ.	1.500
1)2	»	800
1)4	»	500

Διάφορες δημοσιεύσεις ὁ στίχος Δρχ. 20

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

Συνδρομῆς καὶ Καταχωρήσεις προπληρώνονται

Γράμματα — ἐπιταγῆς :Πρὸς τὸν ὑπεύθυνον κ. Ἀνδρέαν Ἰω. Ζῶντων
ὁδὸς Κ. Τσιριγώτη 9 — Χαλκίδα**A.B.E.K.I.A.****Ἀνώνυμος Βιομηχανικὴ Ἑταιρία
Γεωργικῶν Ἐπιχειρήσεων**

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Παπαρηγοπούλου 7 — Τηλέφωνον 29-661

**Προνομιούχα ταχυκαλιστήρια καὶ
ἐργαλεῖα WOLF
Ἐργαλεῖα δένδροκομίας
μελισσοκομίας κλπ.
Γεωργικὰ Μηχανήματα καὶ Φάρμακα
ΣΠΟΡΟΙ Δένδρων — Λαχανικῶν — Ἀνθέων
ΔΕΝΔΡΑ — ΦΥΤΑ**

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Εὐβοίας :

Ἐνωσις Γεωργικῶν Συνισμῶν ΕὐβοίαςΓραφεῖα : Ἐναντι Δημοτικῆς Ἀγορᾶς
Τηλέφωνον 5-55

πεταὶ καὶ γίνεται ὑπερβολικὴ.

Ἀπὸ τὴν κάπως ὑπερβολικὴ φιλαρέσκεια, περνάει
σιγά—σιγά ἢ γυναῖκα στὴν ἐπιθυμία τοῦ νὰ εὐρύνει
ὄσο μπορεῖ τὸν κύκλο τῶν προσώπων στὰ ὁποῖα θέ-
λει ν' ἀρέσει· φτάνει στὴν **κοσμικότητα**. Κι' ἀπὸ τὴν
ἐπιθυμία τοῦ νὰ γοητέψει καὶ νὰ διεγείρει τὸν θαυ-
μασμό μὲ λόγια ἢ μὲ χειρονομίες μελετημένες ἢ ἀ-
φελεῖς, πέφτει στὴν **κοκετταρία**. Κι' ὅταν ἡ σαγήνη
τῆς στρέφεται πρὸς ἕνα ὀρισμένο πρόσωπο μόνο,
ποῦ χωρὶς τεχνάσματα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς πρόθεση ν'
ἀγαπήσει ἢ ν' ἀγαπηθῆ, ἐρωτοτροπεῖ μαζύ του, τότε
καταντᾶ στὸ **φλέρτ**.**Ἡ κοσμικότητα, ἡ κοκετταρία, καὶ τὸ φλέρτ** εἶ-
ναι βασικὰ καὶ γενικὰ πάθη τῆς γυναίκας. Καμμιά
δόξα, καμμιά τιμὴ, καμμιά φιλολογικὴ ἀπόλαυση,
καλλιτεχνικὴ ἢ ἐπιστημονικὴ, δὲν παραβάλλεται μὲ
τὴν μέθη ποῦ δοκιμάζει ἡ γυναῖκα, ὅταν βλέπει νὰ
τὴν περιστοιχίζουσι οἱ ἄντρες ποῦ τὶς κάνουν κοπι-
μέντα κι' ὅταν αἰσθάνεται πὼς τὴ θαυμάζουν συγ-
χρόνως πολλὰ πρόσωπα ἢ ὅταν σκέπτεται ὅτι μπο-
ρεῖ ἂν τὸ θέλει, νὰ προκαλέσει μὲ τὰ θέλητρά της
τὴν προσοχὴ ἑνὸς μόνο ὀρισμένου προσώπου, ποῦ
οὔτε βέβαια σκοπεύει νὰ τὸ ἀγαπήσει, οὔτε καὶ πε-
ριμένει ν' ἀγαπηθῆ ἀπ' αὐτό.Ἄν οἱ παγίδες αὐτῆς δὲν ἐκμυδενίζουσαν ἀπὸ τῆ
δύναμι τῆς πραγματικῆς ἀγάπης, τί εἶναι τότε ἐκεῖ-
νο ποῦ μπαίνει στὴ μέση καὶ χωρίζει ἐκείνους ποῦ
ἀγαποῦν; Ἡ φυσικὴ ἀντιπάθεια τῆς γυναίκας πρὸς
τὰ τεχνάσματα καὶ τὸν ὑπολόγισμό ποῦ εἶναι πιὸ
δυνατὴ σ' αὐτὴ παρὰ στὸν ἄντρα κι' ἡ φυσικὴ τῆς
ντροπαλοσύνη ποῦ τὴν ἐμποδίζει νὰ κουβεντιάζει
μόνη μ' ἕνα ἄντρα. Τὰ ἐμπόδια αὐτὰ εἶναι ἔμφυτα
στὴ γυναῖκα, ἀλλοιώτικα κάθε γυναῖκα θὰ γινόταν
κοσμικὴ, κοκέττα κ' ἐρωτότροπη.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφραστὴς : Γ. Σημεριώτης

Φιλολογικὰ Πένθη**Γιάννης Ν Γρυπάρης**Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀξέχαστου Σολωμιστῆ
Ἀντωνίου Μουσουρή, ποῦ πέθανε ἀπὸ συγκοπὴ τῆς
καρδιάς, τὴν αὐγὴ τῆς 3 τοῦ περασμένου Γενάρη, πέ-
θανε καὶ θαύτηκε χωρὶς κανέναν σχεδὸν νὰ τὸ μάθη
καὶ νὰ τὸν συνοδέψῃ στὴν τελευταία του κατοικία,
καὶ ὁ Γιάννης Ν. Γρυπάρης.Τὸ κενὸ ποῦ ὁ Γρυπάρης ἀφήνει στὰ ἑλληνικὰ
γράμματα εἶναι δυσαναπλήρωτο.**Ἀλληλογραφία :**—Κον Λ. Χ. Ζῶν, Ἀθήνας : Μᾶς συγκινεῖ ἡ προ-
θυμία τῆς συνεργασίας Σας. Εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
θὰ ἔχετε εὐχαρίστως τὸ ζητούμενον.—Κον Ν. Παπαγεωργόπουλον, Ἐνταῦθα : Σᾶς εὐ-
χαριστοῦμεν θερμότερα δι' ὅλα.—Κον Μαριέττα, ἐπανησίαν, Ἀθήνας : Περιμένο-
μεν εὐχαρίστως τὴν συνεργασίαν Σας.—Πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς συνδρομητὰς τοῦ φύλλου
ποῦ μᾶς παρεκάλεσαν νὰ στείλωμεν διὰ τῆς συνδρο-
μῆς τὴν εἴσπραξιν, ἀπαντῶμεν πὼς δὲν ὑπάρχει καμ-
μία βία. Τοὺς εὐχαριστοῦμεν πάντως διὰ τὸ ζωντὸν
ἐνδιαφέρον καὶ τοὺς πληροφοροῦμεν, πὼς θὰ λάβουν
κατ' αὐτὰς τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν τῆς συνδρομῆς
των.—Κον Τάκη Νίκβαν, Ἐνταῦθα : Θερμῆς εὐχαρι-
στίας, γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἡ συνεργασία σας
ληφθεῖσα ἀργὰ θὰ δημοσιευθῆ στὸ προσεχές.